

μὴν τι εἶπαι· ἐφ' ἧ γὰρ. Κακῶς ποιεῖτε, ἄνδρες Κυρηναῖοι, ἐν τῆς Λιβύης εἰς τὴν Ἑλλάδα μετ' ἐξορίσθητε. Θεόδωροι δὲ γεγονόσιν εἰκοσι. πρῶτος, Σάμιος, υἱὸς τοῦ Κου. οὗτός ἐστιν ὁ συμβουλευσάσθαι ἀνθρακας ὑποτεθῆναι τοῖς θεμελίω τοῦ ἐν Ἐφέσῳ νεῦ. (καθύγραυ γὰρ ὄντος τοῦ τύπου, τοὺς ἀνθρακας ἐφ', τὸ ξυλλῶδες ἀπιβαλόντας, αὐτὸ τὸ στερεὸν ἀπαθεῖς ἐχειν ὕδατι.) δεύτερος, Κυρηναῖος, γεωμέτρης, οὗ δὴκουσε Πλάτων. τρίτος, ὁ παραγραμμένος Φιλόσοφος. τέταρτος, οὗ τὸ Φωναστικὸν φέρεται βιβλίον ⁹⁵ πῶμαλον. ¹⁰⁴ πέμπτος, ὁ περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Τερπανδροῦ. ἕκτος, Στωϊκός. ἕβδομος, ὁ τὰ περὶ νομοποιῶν πεπραγματευμένος. ὄγδοος, Συρακούσιος περὶ τακτικῶν γεγραμμένος. ἔνατος, Βυζάντιος, ἀπὸ λόγων πολιτικῶν. δεκάτος, ὁμοίως, οὗ Ἀριστοτέλης μνημονεύει διὰ τῆς ἐπιτομῆς τῶν ἡγήρων. ἐνδέκατος, Θηβαῖος, ἀνδριαντοποιός. δωδεκάτος, ζωγράφος, οὗ μέμνηται Πολέμων. τρισκαδέκατος, ζωγράφος, Ἀθηναῖος, ὑπὲρ οὗ γράφει Μηνόδοτος. τεσσαρεσκαδέκατος, Ἐφέσιος, ζωγράφος, οὗ μέμνηται Θεοφάνης, ἐν τῷ περὶ γραφικῆς. πεντεκαδέκατος, ποιητῆς ἐπιγραμμάτων. ἑκκαδέκατος, γεγραμμένος περὶ ποιητῶν. ⁹⁷ ἑπτακαδέκατος, ἰατρός, Ἀθηναῖου μαθητής. ὠκτακαδέκατος, Χίος, Φιλόσοφος στωϊκός. ἑνεκακαδέκατος, Μιλήσιος, καὶ αὐτὸς στωϊκός Φιλόσοφος. εἰκοστὸς, ποιητῆς τραγωδίας.

⁹⁵ Ἀνθρακας ὑποτεθῆναι τοῖς θεμελίω τοῦ ἐν Ἐφέσῳ νεῦ. In libris De limitibus agrorum passim fit mentio carbonum sub terminis positotum. Lege Augustinum De civ. Dei lib. xxi. cap. iv. *I. Celsus.*
⁹⁶ Πῶμαλον] Pro πῶμαλον legitur etiam πῶμαλον. in quibusdam autem cod. neutrum. *Hem. seep.*

dam dixisse fertur; Malè, inquit, facitis viri Cyrenaiici, qui me ex Lybia in Graeciam exulem agitis. Fuerunt autem Theodori viginti. Primus, Samius, Rheeci filius, qui consuluit carbones fundamentis Ephesini templi subijci. Nam cum humidus esset locus, carbones ait rejecta ligni natura soliditatem accipere humori inviolabilem. Secundus Cyrenaiicus geometra, cujus et Plato auditor fuit. Tertius hic ipse philosophus. Quartus, cujus fertur libellus de vocis exercitatione. Quintus qui de nominis componendis scripsit, à Terpandro initium fumens. Sextus Stoicus. Septimus, qui Romanas res conscripsit. Octavus, Syraculanus, qui de Ordinibus militaribus scripsit. Nonus, Byzantius, in causis civilibus clarus. Decimus similiter, cujus et Aristoteles in Oratorum epitome mentionem facit. Undecimus, Thebanus sculptor. Duodecimus, pictor, cujus et Polemo meminit. Decimustertius, Atheniensis pictor, de quo Menodotus scribit. Decimusquartus, Ephesius, pictor, cujus Theophanes in libro De pictura meminit. Decimusquintus, epigrammatum poeta. Decimussextus, qui de poetis scripsit. Decimusseptimus, medicus, Athenaei discipulus. Decimusoctavus, Chius, philosophus Stoicus. Decimusnonus, Milesius, et ipse philosophus Stoicus. Viceimus, tragediarum scriptor.

⁹⁷ Decimus scripsit; medicus, Athenaei discipulus.] Athenaeum hoc loco non cum dicit, cujus libros habebimus ἐπιτομῶν, sed Athenaeum, Attaleum significat medicum, de quo est apud Galenum lib. 2. de causis Symptom. & in lib. de elementis. *Aldob.*

Φ Α Ϊ Δ Ω Ν.

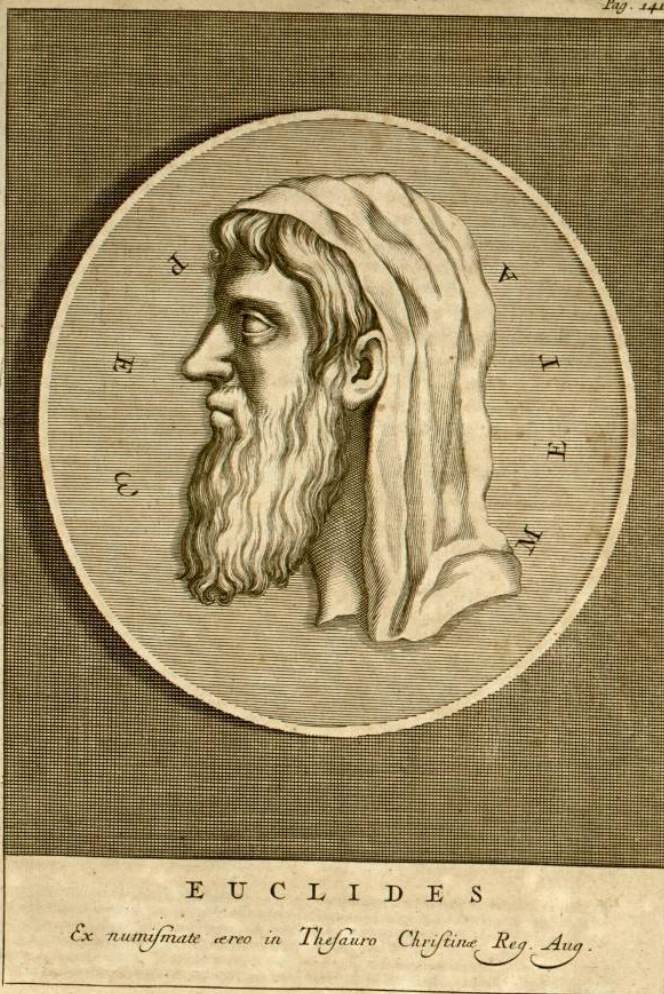
PHEDON.

¹⁰⁵ Φαίδων, Ἡλείος, τῶν εὐπατριδῶν, συνειλὼν τῇ πατρίδι, καὶ ἠναγκάσθη στήναι ἐπ' οὐκίματος. ² ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μετέβη Σω-

Phaedon, Eliensis, nobili familia, una cum patria captus, ex Ætusa est intracellulam infami se quaestui addicere. Adjecto tamen ostiolo Socratis accessit fru-

¹ Phaedon Eliensis ex patrii iocum numero.] De Phaedone, quod ad huius declarationem loci pertinet, diximus in Socratis vita, nec quidquam est praeterca

causa, quare eadem inutiliter reperantur. *Aldob.*
² Ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς.] Mendosus locus hand dubiè: puto legi posse, τῷ θυρίῳ προστιθεὶς, ut intelli-

EUCLIDES

Ex numismate aereo in Theauro Christine Reg. Aug.

batur, quoad ipsum Alcibiades, seu Crito, Socrate adhortante, redimeret. Ex quo liberaliter philosophiae operam dedit. Hunc Hieronymus, in libro de Assensu retinendo, servum fuisse assererat. Scripsit autem dialogos, de quibus nihil dubitatur, Zopyrum et Simonem. De Nicia controversia est. Medum, quem Aeschinis esse plerique tradunt, alii vero Polyæni. Antimachum, sive Senes. et de hoc ambigitur. Scythicos sermones etiam quidam Aeschinis esse assererant. Successor autem ejus fuit Plitamus, Eliensis, et ab eo tertius Menedemus, Eretrias, Asclepiadesque Philiatus, à Stilpone profecti, atque usque ad eos Eliaci sunt appellati: à Menedemo autem Eretriaci, de quo postea dicemus, idcirco quod et ipse facta princeps atque auctor fuerit.

κράτους, ἕως αὐτὸν λυτρώσασθαι¹ τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην ἢ Κρίτωνα πρὸς τοὺς. καὶ τούτωνθεν ἐλευθερίας ἐφιλοσόφη. ² Ἱερώνυμος δ' ἐν τῷ περὶ ἐποχῆς καθαρτῶμενος, δοῦλον αὐτὸν εἶρηκε. διὰ λόγους δὲ συνῆραξε γησίου μὲν. Ζώπυρον, Σίμωνα, καὶ διατάζομενον Νικίαν, Μῆδιον ὃν Φασίτινες Δισχίου, οἱ δὲ Πολυαίου) Ἀντίμαχον, ἢ πρεσβύτεας (καὶ οὗτος διατάζεται) Σκυθικῶς λόγους. ³ καὶ τοὺς τινὲς Δισχίου Φασί. διαδοχῶς δ' αὐτοῦ Πλείστανος, Ἡλείος ⁴ καὶ τρίτοι ἀπ' αὐτοῦ οἱ περὶ Μενέδημον τὸν Ἐρετρία, καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Φλιασίον, μετὰ γοῦτες ἀπὸ Στίλπωνος. καὶ ἕως μὲν τούτων Ἡλιακοὶ προσγοροῦντο ἀπὸ δὲ Μενέδημου, Ἐρετριοὶ καὶ, περὶ οὗ λέγομεν ἐν ὑστέρω, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν κατὰρχειν αἰρέσεως.

gamus fuisse Phædonem janux præpositum & Iupanaris ostiariam. Helychius Milesius & Suidas horum verborum loco habent, *πρὸς τὸν αὐτοῦ*. Gellius lib. 11. *Le Phædon servus fuit formæ atque ingenio liberali: Et ut quidam scripserunt à lenone domina puer ad merendum coactus*. If. Casaub.

Ἀλλὰ τὸ ὄριον προστίθεις,] Certum est his verbis aliquid immi. quod ad Socratem vel audiendum, vel conveniendum Phædoni commodaverit. Suspiciatur aliquando Phædonem, in domo meretricia, cellis distincta, patente pro more cellâ, ut à prætereuntibus conspici posset, aliquandiu prostrare coactum: eum vero obiecto postea ostiolo, aditum venientibus, lenone alibi occupato, nec tale suspicant, præclusisse. Interim vero Socrate accepto, non ante rogandi finem fecisse, quàm pretium redemptionis ab Alcibiade impetrasset. Hic erit sensus, si scribamus *μετ' αὐτοῦ Σωκράτους*, in quo uno verbo, & *acceptandi*; & *supplicandi*; seu *felicitandi* significatio inest. Si hoc non est, non video quid præferri debeat illorum con-

jectura, qui τὰ ὄρια προστίθεις, rescribent: ex quo optimus emergit sensus, ut exponunt ipsi. *Mer. Casaub.*

¹ Τῶν περὶ Ἀλκιβιάδην ἢ Κρίτωνα] Imo Ceberem, ut scribunt alii. vide A. Gel. & Macrobi. If. Casaub.

² Hieronymus in libro de assensu scribens.] Hieronymum, ut opinor, significat Rhodium, peripateticum philosophum, Aristotelis discipulum: de quo est apud Ciceronem multis in locis, & apud Athenæum 209. 52. *Aldob.*

³ Καὶ τοὺς] Repono τοὺς εὐς. *Henr. Steph.*

⁴ Ab eo autem tertii sunt Menedemus Eretrias.] Quomodo à Phædone tertii sunt Menedemus & Asclepiades, si à Stilpone profecti sunt? certus dicit qui Eliaci sunt appellati. Phædon enim princeps fuit Eliacorum, cui Plitanes successit, Plitani autem Menedemus & Asclepiades, qui quantum Stilponis discipuli, tamen factam Eliacam sequuti sunt, & primo Eliaci, postea Eretriaci appellati fuerunt. *Aldob.*

E U C L I D E S.

Ε Τ Κ Λ Ε Ι Δ Η Σ.

106 * E Uclides Megaris oppido, quod Isthmo adiacet, sive juxta quosdam Geious, ut in Successionibus tradit Alexander, Parmenidis librorum in primis studio-

* Ε τ κλειδης ἀπὸ Μεγάρων τῶν πρὸς Ἰσθμῶ, 106 ἢ Γελῶος κατ' ἐπίονος, ὡς Φησιν Ἀλέξανδρος ἐν διαδοχαῖς. ² οὗτος καὶ τὰ Παρμενίδεια μέ-

¹ Euclides Megaris hic, quæ ad Isthmum sunt.] Megara multitudine numero cam urbem vocat, quam Plinius Megaram scribit. Ceterum Megara, de qua hic loquitur Laërtius, à Plinio in Graecia & Attica esse dicitur, ea scilicet, quæ Ἰλλῆς appellata est, sita est post Isthmum ad oram Corinthiaci maris. De iplo au-

tem Euclide Cicero mentionem facit lib. 2. quest. Acad. cumque Socratis auditorem fuisse ait. *Post.* inquit, *Euclides Socratis discipulus Megareus, à quo idem illi Megarici dicti*. *Aldob.*

² Is Parmenides traianus, et qui ab eo profecti sunt, Megarici, deinde Strigiosi, postremo dialectici. *S.*

τεχειρίζετο, και οι απ' αυτού Μεγαρικὴ προσηγορεύοντο, εἴη ἱριστικὴ, ὕστερον δὲ διαλεκτικὴ, οὐδ' αὐτως ἀνώμασε πρῶτος Διονύσιος ὁ Καρχηδόνιος, διὰ τὸ πρὸς ἐρώτησιν καὶ ἀπάντησιν τοὺς λόγους διατιθεσθαι. πρὸς τούτων Φησὶν ὁ Ἐρμόδαρος ἀφικέσθαι Πλάτωνα, καὶ τοὺς λοιποὺς Φιλοσόφους, μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτήν, δέξαντας τὴν ἀμύνητα τῶν τυράννων. * οὗτος ἐν τῷ ἀγαθῷ ἀπεφάνετο πολλὰς ἰδέμασι καλούμενον ὅτι μὲν γὰρ φρόνησιν, ὅτε δὲ θεόν, καὶ ἄλλοτε νοῦν, καὶ τὰ λοιπὰ. τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῆρει, 107 μῆ εἶναι φάσκων. * ταῖς τε ἀποδείξεσιν ἐνίστατο, οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν. καὶ τὸν διὰ παραβολῆς λόγον ἀνῆρει, λέγων ἦτοι ἐξ ὁμοίων αὐτὸν, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνίσσασθαι. καὶ εἰ μὲν ἐξ ὁμοίων, περὶ αὐτὰ δεῖν μάλλον, ἢ οἷς ὁμοιά ἐστιν ἀναστρέφεισθαι. εἰ δ' ἐξ ἀνομοίων, παρελκεῖν τὴν παραθεσιν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ περὶ αὐτοῦ ταῦτα Φησὶ Τίμων, προσπαραρτῶγων καὶ τοὺς λοιποὺς Σωκρατικούς.

Ἄλλ' οὐ μοι τούτων φλεδόνων μέλει, οὐδὲ γὰρ ἄλλου Οὐδένης, οὐ φαίδωνος, ἔτις γέ μιν, οὐδ' ἐμδάντεω

Εὐκλείδου, Μεγαρεῦσιν ὅς ἐμβαλε λύσσαν ἱρισμοῦ.

108 * διαλόγους δὲ συνέγραψεν ἐξ. Λαμπριαν, Αἰσχίνην, Φόνικα, Κρίτωνα, Ἀλκιβιάδην, Ἐρω-

fus fuit. Ab eo Megarici denominati sunt, qui postea Litigiosi, postremo Dialectici sunt. Quos ita primus Dionysius Carthaginiensis idcirco appellavit, quod interrogando ac respondendo sermones librosque componerent. Ad hunc ait Hermodorus, post Socratis mortem, venisse Platonem, ac Philosophos reliquos, metu atrocitatis tyrannorum compulsos. Hic bonum esse unum definiuit multis nominibus celebre. Aliquando enim hoc dicti prudentiam, quandoque deum, aliàs mentem appellari, et hujusmodi cetera. Quæ non diversa viderentur sustulit, ea ne esse quidem dicens. * Utebatur probationibus, non his que per assumptiones, sed que per conclusiones fiunt. Disputationem item que fit per similitudinem sustulit, dicens illam aut ex similibus consistere, aut ex dissimilibus. si ex similibus consistit, circa ipsa potius quam quibus sunt similia, versari rationem debere. Sin autem ex dissimilibus, supervacaneum esse comparationem. Idecirco et Timon illum una cum ceteris Socraticis mordet;

Non ego horum nugatorum curam gerō, nec alterius Curisquam; non Phædonis, quisquis ille sit, nec litigiosus Euclidis, qui Megarensibus contentionis rabiem innoxii.

* Dialogos autem conscripsit sex Lampriam, Eschinem, Phœnicem, Critonem,

funt appellati.] Megaricorum disciplina princeps fuit Xenophanes. Xenophanem autem Parmenides & Zeno Elceates secuti sunt, post quos Euclides, de quo nunc loquimur; sed Megarici appellati sunt ab Euclide, iidem qui sub Xenophane & Parmenide alio vocabantur nomine. Potius igitur, qui Parmenidis disciplinam preceperat, Euclides Parmenideam tractare. Cicero lib. 2. Tusc. quaest. Quis cum Zenonis audiret esse, vides quantum ab eo dissenferit. Et quam non multum a Platone Megarici, quorum fuit nobis disciplina; cuius, ut scripsimus video, princeps Xenophanes, quem modo nominavi, deinde cum secuti Parmenides & Zeno, post Euclides, Socratis discipulus Megareus, & quo melius illi Megarici dicit. Ergo ab Euclide Megarici primo dicti sunt, deinde litigiosi ab Alexino, postremo dialectici à Dionysio Carthaginiensi, ut vult hoc loco Laërtius. Idem.

3 Ad hunc Hermodorus post Socratis mortem Platonem.] Plato annos natus octo et viginti Megaram ad

audiendam Megaricorum disciplinam profectus est: Lærtius in vita Platonis, eodem Hermodoro auctore. Idem.

4 Is unum tantummodo bonum esse affirmavit, sed pluribus nominibus vocaverit.] Cicero Acad. quaest. lib. 2. Megaricorum de bono sententiam explicans ita scribit. A quo eodem illi Megarici dicit, qui id bonum solum esse dicebant, quod esse unum, & simile, & idem, & semper. Idem.

5 Argumentorum conclusiones non summationibus, sed conclusionibus resellendis oppugnabat.] Cicero sic, taies ἀποδείξεσιν ἰσίστατο, οὐ κατὰ λήμματα, ἀλλὰ κατ' ἰταφιστά. Ego τὰς ἀποδείξεις, argumentorum conclusiones esse, auctorem secutus Ciceroem in quaest. Acad. itaque argumenti conclusio, que est Græce ἀπόδειξις, ita desinitur. λήμματα vero verti summationes, eodem Ciceroe auctore lib. 2. de Divinat. his verbis, sed demum isti ista sunt summationes, ea, que λήμματα appellantur dialectici. Idem.

Alciadidem, Amatorium. Porro ex Euclidis successione est et Eubulides Milesius, qui et plurimos in dialectica modos, rationesque interrogandi tradidit, mentientem et fallentem. Electram, convelatam, fortitem, corneam, et item calvam. Et istum non desuit ex Comicis qui carperet: Contumeliosus Eubulides ceratinas interrogans

Ei mendacibus salsusque verbis rhetores verisunt.

Abiit, Demosthenis habens volubilitatem.

Videtur enim Demosthenes hunc audivisse, et cum R literam pronuntiare vix posset, emendasse jugi exercitio. * Neque item obscurum est, Ebulidem adversus Aristotelem inimico animo fuisse, eamque in plurimis reprehendisse. Inter ceteros vero qui ex Eubulidis ludo manaverant, Alexinus Elienis fuit, vir acer, et contentiosus viribus ac nervis clarus: unde et E-

6 Eubulides existit Milesius.] De Eubulide dialectico est apud Athenæum c. 216. 16. infensum autem eum Aristotelem fuisse intelligitur ex his, que idem Athenæus scribit lib. 8. ubi de obrectatoribus loquens Aristoteles, sic ait, ἴδα δὲ οὐ τὰ αὐτῶν μέγας Ἐπίκουρος ἱερὰς κατ' αὐτοῦ, οὐτὶ δὲ Εὐβουλίδης, ἀλλ' οὐτὶ Κερκυραῖος τούτος, ὅστις ἐπὶ τῷ ἐπιλογοῦσθαι κατὰ τοῦ Στραγγιῶτου, καίτοι καὶ συγγράμματα ἐδίδου κατὰ τ' αὐτοῦ, Idem.

7 Cuius multa sunt in dialectica interrogatorium genera.] Græce ἑκαὶ πολλὰς ἐν διαλεκτικῷ λόγους ἱριστάς. Genera interrogatorium captioforum significat, sic enim Cicero appellat quaest. Acad. lib. 2. Et primum quidem hoc reperitur, quod captiosissimo genere interrogatorium utuntur. & in eodem libro, paulo post sic ait. Tum paucis adiectis venit ad fortitas, lutericum sane ac periculo sum locum: quod tu modo dices esse vitiosum interrogandi genus. Idem.

8 Mentiens, fallens, Electra, velata, fortiter, ceratine, & calva.] Nomina sunt captioforum interrogatorium. Visidimus quidem mentientem Cicero vertit in lib. de Divin. 2, quomodo autem mentientem, quem visidimus vocant, dissimulat? casititiam autem eodem nomine, quo Græci, appellare solet, ut eodem libro paulo post. aut queniadmodum fortis resibus? quem necesse sit Latino verbo, licet acervaleis appellare, sed nihil necesse est. Ut enim ipsa philosophia, & multa verba Græcorum, sic fortiter ita Latino sermone veritas est. διαλαθάνοντα vero, eandem rationem, quam Cicero in pseudomemo secutus, fallentem verti. Ceratinam non mutavimus, quo nomine Quintilianus usus est lib. 1. Sicut exquirat interem ambiguitates, non quis sumptiosa, aut crocodilina possint facere sermone. sed quia illam ne in minimis quidem or-

τικόν. τῆς δ' Εὐκλείδου διαδοχῆς ἔστι καὶ Ἐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῷ λόγους ἠρώτησε, τὸν τε ψευδόμενον καὶ τὸν διαλαθάνοντα, * καὶ Ἠλέκτραν, καὶ ἔγκυκαλυμμένον, καὶ σωρείτην, καὶ κερατίνην, καὶ Φαλακρὸν. περὶ τούτου Φησὶ τις τῶν κομικῶν, ὁ ὕβριστικός δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν, καὶ ψεῦδ' ἀλάξισι λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίον.

Ἀπ' αὐτῶν ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥησοτυμιολογίαν.

Ἐώκει γὰρ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἀεικροῦσαι, καὶ ῥηθικώτερος ὢν παύσασθαι. * ἢ ὅς Εὐβουλίδης καὶ πρὸς Ἀριστοτέλην διεφέρετο, καὶ πολλὰ αὐτὸν διαβέβληκε. μετὰ δὲ ἄλλων ὄντων τῆς Εὐβουλίδου ** διαδοχῆς Ἀλεξίνος ἐγένετο Ἠλείος ἀνὴρ φιλενωκίτατος. ** δὶο καὶ Ἐλεγχίνος

teat falli. De hoc interrogations genere vide Lucianum in philophorum Symposio, & in Dialogo mortuorum, Calloris & Pollucis, ἰσοκαλοῦμενος velatum veritum, non convelatam, quod quidem verbum patrum Latinum putamus. Falacris autem non fuit mutandus. peripicuum est eum calvam appellati. Idem.

9 Ὁ ὕβριστικός δ' Εὐβουλίδης.] Lego. Οὐβριστικός δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἠρώτῶν. καὶ ψευδαλάξισι λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίον. Ἀπ' αὐτῶν ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥησοτυμιολογίαν, vel ut habet Suidas, quem consulē, ῥησοτυμιολογίαν. ἢ, Καίεν.

10 Ἐώκει γὰρ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἀεικροῦσαι.] Apulejus de Demosthene, Ita ille sumptis orator quom a Platone philosopho sacumiam hausisset, ab Ebulide Dialectico argumentationes edidicisset, &c. Idem.

11 Ὁ δ' Εὐβουλίδης καὶ πρὸς Ἀριστοτέλην διεφέρετο, καὶ πολλὰ αὐτὸν διαβέβληκε.] Intelligit libros Ebulidæ adversus Aristotelem: quorum meminit Athen. l. VIII. Idem.

12 Μέγας ἰστέλλης existit Alexinus Eleus, vir litigiosissimus.] Hoc idem ex Ciceroe conicere licet, cui Acad. quaest. lib. 2. ita scribit. Atque habebam molestos verbis, sed minime, Striptonem, Diodorum, atque Alexinum, quorum sunt contentoria & aculea qualem scripsimus. sic enim appellatur fallax conclusio sumptiosa. Idem.

13 Ἄνδρ.] Scribe, δὶο καὶ Ἐλεγχίνος ἐπιπέλοδ, ut rectius in quibusdam cod. legitur. Convenit enim ei qui Φιλονωκίτατος est, πρὸς τῷ Ἠλίω. Interpres tamen utrobique habet Alexinus, non qui fortalis, sed librari vult. Henr. Steph.

Διο καὶ Ἐλεγχίνος ἐπιπέλοδ.] Helychius Milesius,

109

ἐπεκλήθη. δις φέρετο δὲ μάλιστα πρὸς Ζήνωνα. Φησὶ δ' Ἐρμιππος περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀρα ἀπελθὼν ἐκ τῆς Ἡλίδος εἰς Ὀλυμπίαν, αὐτοῖσι φιλοσοφῆσαι τῶν δὲ μαθητῶν αὐτοῦ πυνθανομένων διὰ τί τῆδε κατωκίει, φάναι βούλεσθαι αἰρεσὶν συστήσασθαι, ἢ Ὀλυμπιακῆν κληθήσεσθαι. τοὺς δὲ, καὶ τοῖς ἐφοδίοις θλιβομένοις, καὶ τὸ χαρῖον νοσῆρὸν καταγόντας, ἀπελθεῖν, καὶ τοῦ λοιποῦ διατρέβειν ἔρμῃον τὸν Ἀλεξίνον σὺν οἰκίῃ μόνῳ. ἔπειτα μόντοι νηχόμενοι ἐν τῷ Ἀλφειῷ νυχθῆναι

110 καλάμῳ, καὶ οὕτω τελευτήσαι. * καί ἐστιν εἰς αὐτὸν ἠμῶν οὕτως ἔχον. Οὐκ ἀρα μῦθος ἢ ἐκείνος εἰκάσιος. Ὡς ἀτυχῆς τις ἰὼν τὸν ποταμὸν καλυμβῶν 14 περὶ πείρῃ πῶς Ἡλῶ, καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνὴρ, πρὶν Ἀλφείον ποτὶ ἐκπερᾶν, Ἀλεξίῳς βνήσκει νυχθῆς καλάμῳ.

γέγραφε δὲ οὐ μόνον πρὸς Ζήνωνα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα βιβλία, καὶ πρὸς Ἐφορον τὸν ιστοριογράφον. 16 Εὐβουλίδου δὲ καὶ Εὐφάντος γέγονεν ὁ Ὀλύμπιος, ἱστορίας γεγραφῶς τὰς κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς ἑαυτοῦ. ἐπιώησε δὲ καὶ τραγωδίας πλείους, ἐν αἷς εὐδοίμει κατὰ τοὺς ἀγῶνας. 17 γέγονε δὲ καὶ Ἀντιγόνη τοῦ βασιλέως διδάσκαλος, πρὸς ἐν καὶ λόγον γέγραφε περὶ βασιλείας, σφόδρα εὐδοκμοῦντα. τὸν βίον δὲ γήρα 111 κατέστρεψεν. * εἰσι δὲ καὶ ἄλλοι διακηκότες Εὐβουλίδου, ἐν οἷς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Κρόνος.

14 Cum Zenone autem maxime dissentit. Eleare scilicet, non Chio. is enim princeps fuit dialecticorum, ut in proemio tradidit Lactius. Aldob. 15 Περιπέρι πῶς. Γράφεται περιπερίτητο pro περιπέρι πῶς. Henr. Steph. 16 Εὐβουλίδου δὲ καὶ Εὐφάντος γέγονεν Ὀλύμπιος. Suffragari quis possit deesse hic aliquid, viderique locus aut hoc aut simili modo interpolandus, Εὐβουλίδου δὲ καὶ Εὐφάντος γέγονεν Ὀλύμπιος, vel ἀπ' Εὐβουλίδου δὲ, ut in Diodoro mox. Τῶ δ' ἀπ' Εὐβουλίδου, & alibi saepe. Sed & vulgata lectio ferri potest. Quod autem ait

lenixinus cognominatus est. Maxime autem Zenoni infestus erat. Hunc ait Hermippus ex Elide in Olympiam profectum, ibique philosophatum. Discipulis autem rogantibus, cur illic moraretur, dixisse, velle se sectam instituire, quam Olympiacam vocaret. Illos vero cum rerum omnium penuria, et praeterea insalubri loco affligerentur, ab eo recessisse, jamque Alexinum solum ac desertum uno tantum famulo comite ibi remoratum. Postea dum nataret in Alpheo flumine, arundinis acumine laesum, vita excellisset. * Et est in 110 ipsum nostrum epigramma sic se habens,

At non inanis hercle erat illa fama, Cuidam natanti misero transfixum pedem Clavo: nam Alexinus prius fumens Alpheum Quam transfretasset, canna fixus occidit. Scripsit non solum ad Zenonem, verum et alios libros; et ad Ephorum historicum. Ex Eubulidis disciplina et Euphantus fuit Olymthius, qui temporis sui conscripsit historiam. Scripsit et tragedias plurimas, quibus in certaminibus maxime probabatur. Fuit et praeceptor Antigoni regis, ad quem etiam librum De regno scripsit, perutilem atque laudatissimum. Vitam vero senectute finivit. * Fuerunt et alii complures auditores Eubulidis, inter quos et Apollonius Cronus.

Laetius Euphantum scripsisse historiam suorum temporum, confirmatur hoc loco Athenaei, Εὐφάντος δ' ἐν τῆδε τῇ ιστορίῃ, Ἠτολεμαίου φησὶ τῷ τρίτῳ βασιλευσάντος Αἰγυπτίου κέλευμα γρηθῆσαι Κλημῆρι. If. Casaub. 16 Εὐβουλίδη αὐτὸν Εὐφάντου ἐξίτησεν Ὀλυμπίῳ. Athenaeus de hoc, ut opinor, mentionem fecit, cuius quantum citat historiarum librum; Εὐφάντος δὲ ἐν τῆδε τῇ ιστορίῃ. Aldob. 17 Ἀντιγόνη ἡγουμένη regis magister fuit. Macedonum regis, qui una cum Alexandro regnavit annis quatuor, & Callandro successit. Idem.

DIODORUS. ΔΙΟΔΩΡΟΣ.

Diodorus, Amenii filius, Iafens, et ipse cognominatus Cronus, de quo Callimachus in epigrammatis ait:

Momus ipse Scripsit in parietibus, Cronus est Sapiens. Erat iste dialecticus, primusque invenisse à quibusdam exilimatus est involutum et comutum differendi genus. Hic apud Ptolemæum Soterem commorans, cum à Stilpone sermones quosdam dialecticos interrogatus, extemplo nequivisset solvere, à rege et ob alia increpatus est. 112 Cronusque in jurgio vocatus. * Cum autem de convivio egressus esset librum de ea propositione conscripsit, vitamque merore finivit. Est in ipsum nostrum epigramma in hunc modum,

Cronus Diodore qui te demonum mala Afflictiōne compulit, Ut tu te in aetrum mitteres tartarum, Quod non solutus Stilponis anigmatis Vitius fuisti? jure ergo deprehenderis Cronus remotis v et capra literis.

Fluxit ab Euclide quoque Ichthyas Metalli filius, vir illustis, ad quem et Digenes Cynicus dialogum scripsit. Climachus item Thurius, qui primus de proloquis et pradicamentis et ceteris hujusmodi scripsit. Et Stilpo Megarensis, cla-

1 Δἰόδωρος, Ἀμεινίου, Ἰασεύς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπικλήθη, περὶ οὗ Φησὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν,

2 Αὐτὸς ὁ Μῶμος Ἐγραφεῖν ἐν τοίχοις, Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. ἢ καὶ αὐτὸς διαλεκτικός, πρῶτος δοξᾶς εὐρηκῆσαι τὸν ἐγκεκαλυμμένον καὶ κερατῆν λόγον, κατὰ τινος. 3 οὗτος παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρέβων λόγους τινὰς διαλεκτικούς, ἠρωτήθη πρὸς Στίλπονους καὶ παραχρήμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὰ τε ἄλλα ἐπετιμήθη, καὶ δὴ καὶ Κρόνος ἦκουσεν ἐν σκώμματός μερες. * ἐξελθὼν δὲ τοῦ συμποσίου, καὶ λόγον γράψας περὶ τοῦ προβλήματος, ἀθυμία τὸν βίον κατέστρεψε. καί ἐστιν ἠμῶν εἰς αὐτὸν,

Κρόνε Διόδωρε τίς σε δαιμόνων κακῆ Ἀθυμία ζυνοῦσεν, ἢ αὐτὸς αὐτὸν ἐμβάλῃς εἰς τάρταρον, Στίλπονους οὐ λύσας ἔπα.

4 Αἰνυματώδης; τοι γὰρ, εὐρήθης Κρόνος, Ἐξῶθεν τοῦ βῶ κάππα τε. Τῶν δ' ἀπὸ Εὐκλείδου ἐστὶ καὶ Ἰχθύας Μετὰ Λέου, ἀνὴρ γενναῖος, πρὸς ὃν καὶ Διογένης ὁ κυνικός διαλογὸν πεποιήται. Κληνώμαχος τε ὁ Θούριος, ὅς ἐστι πρῶτος περὶ ἀζημιμάτων καὶ κατηγορημάτων, 6 καὶ τῶν τοιούτων συνέγραψε. καὶ Στίλ-

1 Οὗ Διόδωρος,] In vet. cod. legitur, οὗ Διόδωρος, continuaturque haec cum praecedentibus. H. Steph. 2 Διόδωρος Ἀμεινίου Ἰασεύς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπικλήθη. Scrib. Casaub. aliquid enim Ἰασεύς, aliud Ἰασος, videt Stephanum. Huc pertinet locus Strabonis lib. 14, de Gallo loquentis, ἐνταῦθα (ait) ἐν ὁ διαλεκτικός Θεόδωρος, ὁ Κρόνος προμαγορευθῆς, κατ' ἀρχὰς μὲν Ἰασεύς, Ἀπολλωνίους γὰρ κληθεὶς ὁ Κρόνος, ὑπερτατοῦς ἑκείνου, μετ' ὄψακος δὲ ἐπ' αὐτοῖς διὰ τὴν ἀδελφίαν τοῦ κατ' ἀλλήθην Κρόνον. At M. Tullius huncce Cronum appellat valentem dialecticum. If. Casaub. Cuius est Diodorus Amenii filius.] De hoc Diodoro est apud Ciceroem in quest. Acad. loco citato, Atque habebam molestos verbos, sed minusque, Stilponem, Diodorum. Aldob. 2 Αὐτὸς ὁ Μῶμος --- Αὐτὸς ὁ Μῶμος Ἐγραφεῖν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. DIOGENIS LAERTII.

apparet esse ex quodam Callimachi epigrammate, quo Diodorum aut verè laudaverat, aut per figuras vituperaverat. Ambrosius verò hic planè inepit. Mos patetis elogiis inscribendi vel honoris causa vel contumelie, notus est ex poetis Graecis & eorum interpretibus. If. Casaub. 3 Cum apud Ptolemæum Soterem moraretur.] Alexandri Aegyptiorum regem, qui Ptolemæo Euergetæ successerat. Aldob. 4 Εξῶθεν τοῦ βῶ κάππα τε] Lege Εξῆν γε τοῦ. If. Casaub. 5 Qui primus de enigmatibus scripsit.] Quæ Laetius ἀζημιματα, nos enigmatiōnes vertimus auctore Ciceroe in lib. de fato. Ἐπιφανέστερον γινεσθαι τοῦ κατὰ τὴν ἐπιφανέστερον, quæ Graeci ἀζημιματα vocant. Aldob. 6 Et hic qua de quibusdam, aut quibusdam dicuntur.] Sic enim τὰ κατηγορηματῶν vertimus, eodem Cicero-

παν ὁ Μεγαρεύς, διασημώτατος Φιλόσοφος, περιού λεκτέον.

ne auctore in quest. Tusc. lib. 4. Dissimulavit illud autem aut quibusdam, quae categorizata dialectici appellationem, ut in libro eorum est, quae dicuntur de quibusd.

ΣΤΙΛΠΩΝ.

113 ΣΤΙΛΠΩΝ, Μεγαρεύς, τῆς Ἑλλάδος, διήκουσε μὲν τῶν ἀπ' Εὐκλείδου τινῶν εἰ δὲ καὶ αὐτοῦ Εὐκλείδου ἀκούσαι Φασὶν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ Θρασυμάχου τοῦ Κορινθίου, ὃς ἦν ἰχθύα γράμματος, καθὰ Φησιν Ἱερρακλείδης. τοσούτου δ' εὐρεσιολογία καὶ σοφιστεία προήγαγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῖσθαι, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. περὶ τούτου Φησὶ φιλόσοφος ὁ Μεγαρεύς κατὰ λέξιν οὕτως, Παρὰ μὲν γὰρ Θεοφράστου Μητρώδων τὸν θεωρηματικὸν καὶ Τιμαγόρων τὸν Πελοπόννησος, παρὰ Ἀριστοτέλους δὲ τοῦ Κυρναϊκοῦ Κλείταρχον καὶ Σμερίαν ἀπὸ δετῶν διαλεκτικῶν, Παιώνιον μὲν ἀπὸ Ἀριστείδου, Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριανὸν Εὐφάντου, καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαι-

1 Στίλων, Μεγαρεύς, τῆς Ἑλλάδος] Cui addita τῆς Ἑλλάδος, ex Stephano intelliges. If. Calaub.
2 Οὐρεσιολογία καὶ σοφιστεία: Ὁ ἠρηθισμός. Gizec. ἠρηθισμὸς καὶ σοφιστεία. Haud placuit mihi σοφιστείας ἰασηντικῆν νεττε. hanc enim proprie Graeci σοφιστὴν ἀπελάτταν. nec vero hoc nomine fallacem illam disputandi artem omnino significari existimamus. Quamquam enim de Stilpone fermo fit, qui sophistes linguosus fuit, tamen eruditionem potius significari putamus. quod & Phavorino & Suida auctoribus affirmamus. In codice impresso deest prius nomen ἠρηθισμῶν, quod nos ex Farnesiano codice restitutum. Aldob.
3 Σοφιστεία.] Pro σοφιστεία, quod ex vet. quibusdam cod. additum fuit, legitur in duobus σοφία. Sed cum ἠρηθισμῶν (sive ἠρηθισμῶν. ut in aliis scriptum est) melius convenit σοφιστικῆν quam σοφία. Henr. Steph.
4 Μεγαρίσαι] Ἐξ ἡλικίας est, τὰ τῶν Ἀκαιοῦ Φιλίππου φιλίππων, τὰ τοῦ Φιλίππου, & sexcenta id genus. Ita μεγαρίσαι est τὰ τῶν Μεγαρίων Στίλωνος Φησὶ. Fallunt hic quoque Ambrosius. If. Calaub.
5 Diophilum vero Bosporianum.] Ita locus emendandus est ex codice Farnesiano. in impressis filios legebatur nulla significatione. Aldob.
6 Μύρμηκα τὸν Ἐξαιώνιον] Stephanus ἢ qui Πηρὶ τῶν λέων, scriptus, codicibus est usus in quibus erat hic scri-

illimus philosophus, de quo nunc dicendum est.

STILPO.

* Stilpo, Megarensis, ejus oppidi quod in Gracia est, audivit quosdam ex Euclidis familia. Alii et ipsius Euclidis auditorem tradunt: Thrasymachi etiam Corinthii, illius qui Ichthyae familiaris erat, ut ait Heraclides. In tantum vero et inventione et eloquentia praecellit alios, ut parum abfuerit quin omnis Gracia in illum intenta Megara transire diceretur. De eo Philippus Megaricus ita ferme tulit. A Thrasymacho quidem Metrodorum, illum speculationis studiosum, et Timagorum Godeum avulsit: ab Aristotele vero Cyrenaeo Clitarchum et Simmianum. Porro a Dialecticis Pannium quidem ab Aristide; Diophilum vero Bosporianum Euphanti, et Myrmetem Exaneti filium, qui ad se argu-

erunt, τὸν ἔξαιώνιον. Scribit enim, ἦτοι καὶ τῶν Ἐξαιώνιον, ἀπ' ἧς ἡ Μύρμηκα ἡ διαλεκτικὸς φιλόσοφος ὁ Ἰωνικός ἢ Ἰωνίος φιλόσοφος ἰταλός. Ego nostrum codicum lectionem veteri puto, quae & apud Heclychium Milesium extat. Nam Exanetus nomen est Graecis usitatum. at urbem illam Exvion quae veterum nominat: & omnino falsi convincit librum Stephani Laërtius ipse, qui in Euclide hunc Euphantum Olyvudum fuisse testatur. quare error est hic docti viri, quem prava lectio decipit. If. Calaub.
Καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαιώνιον] Optimo [quod quia verè credo, non ullo privato studio impulsus, ita dico] iudicio Casaubonus Stephano De urbibus erroris arguit: qui falsa lectione inductus ἔξαιώνιον [donois verbis] ex homine, fecit urbem. Exanetus, nomen est Graecivisitarum: at urbem illam Ἰωνίαν, quae veterem nominat? At Stephanus nominat. is scilicet, quod falsum esse falsa lectione contendimus. At Strabo nominat. Non potuit, opinor, ignorare Casaubonus, quid Strabo diceret, & ignoret de illo & ejuslektoribus dudum meritis. Atqui Strabo nullum tale oppidum memorat ipse, sibi notum aut certum. Sed vicium; eo nomine insignitum ἢ ab aliis offensus; firmum esse: tum vero oppidum, quod ipsius tempore Ἀνακτὴν vocabatur, olim Exvion dictum fuisse; & quibusdam tradi: quod & Eustathius ad Homerum, qui Geographis attestatur. Nihil igitur admittat Strabo.

114 Jun venerant, utrosque sui studiose habuit. * Praeter hos autem Phrasidemum peripateticum, physicumque peritissimum ad se attraxit, Alcimumque oratorem omnium qui in Gracia tum florebant eminentissimum. Cratetem insuper, et complures alios in sua retia induxit, Phoenicemque Zenonem una cum illis abstulit. Erat praeterea maxime civilis, ac praeter uxorem quam duxerat, Nicarete etiam pellice utebatur, ut Onetor ait, filiamque parum pudicam genuit, quam duxit Simmias Syracusanus ejus familiaris. Haec dum lascivius viveret, Stilponem à quodam renuntiatum esset, eam libi probro esse, Non, inquit, ista majori mihi probro est, quam ego illi ornamenta. * Suscepit hunc honorifice, ut ajunt, et Ptolemaeus Soter. qui cum Megara ipsius urbem victor obtinisset, tradita pecunia ipsum oravit, ut in Aegyptum secum navigaret. Tum ille pecuniam modicum admisit, eam profectioem renuens, in Aeginum contendit, quoad ille remearet. Demetrius quoque Antigoni filius cum cepisset Megara domum illius fervari, cunctaque direptam substantiam restitui curavit. Ubi cum ea quae amiserat, ut scripto sibi traderet rex moneret, Nihil

Solino autem parum abest, quin dicam futilitatis impingat Salmastius, quod de viculo, oppidum: de obscuro, celebre: licentia plurquam historica, aut Geographica, fecerit. Judicet igitur æquus lector, an si locum hic voluisset Diogenes, saltem, ut de obscuro, dubio, non addidisset & regionis [quod vulgo solet] Πασφλαγίας: an ita simpliciter nominasse, quasi vel solo nomine satis ubique notum, contentus fuisset. Adde, quod cum de tribus, quos continuo nominat, priores duos, appposito patrum nomine, indicet; idem quoque in hoc tertio, illum voluisse, & vero fecisse, verisimillimum. Argumentum ex Euphanto sumptum, magnum fateor à priori; felicitantibus, ut ille folebat, familiaris argumentum. Mer. Casaub.
7 Καὶ Φουρκῶν ἵμπεροι ὄντα.] Scribit Φουρκῶν. If. Calaub.
8 Nicareta tamen scito utebatur.] Athenæus de Nicareta meretrice, & Stilpone philosopho sic scribit. Νικαρέτα δὲ ἡ Μεγάρε, οὐκ ἄγνωστος ἢ ἐταίρια, ἀλλὰ καὶ γυνὴ, καὶ κατὰ παλαιὴν ἱστορίας ἔτι. ἀποκρίθη δὲ Στίλωνος τοῦ φιλοσόφου. Aldob.
9 Εἰσὶ τὴν πῆξιν τῶν Στίλωνος ὡς κατασχέοντες αὐτῶν

νέτου, παραγενομένους αἰς ἐλεγχόντας, ἀμφοτέρους ἡλιατὰς ἔσχε. * χωρὶς τούτων τούτων φρασίδμων μὲν τὸν περιπατητικὸν καὶ Φυσικὸν μαθητὴν οὐτα προσήγαγε, καὶ τὸν ἠρηθικὸν Ἀλκίμωνα, ἀπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἠρηθῶν, Κρατέτα τε, καὶ ἄλλους πλείστους ἑσους ἰθύρασε. καὶ δὴ καὶ Ζήνωνα τὸν σοφίκα μετὰ τούτων ἀφείλετο. ἦν δὲ καὶ πολιτικώτατος, καὶ γυναικα ἠγάγετο * καὶ ἐταίρα συνη Νικαρέτη, ὡς Φησὶ πού καὶ Ονήτωρ. καὶ θυγατέρα ἀκόλαστον ἐγέννησεν, ἣν ἐγρηγε γυνώριμς τις αὐτοῦ Σιμμίας Συρακοσίους ταυτὴς οὐ κατὰ τῶν πεν βιούσης, * εἰπέ τις πρὸς τὸν Στίλωνα, ὡς κατασχέοντες αὐτὸν ὁ δὲ, Οὐ μάλλον, εἶπεν, ἢ ἐγὼ ταύτην κοσμοῦ. * ἀπέδραστο δ' αὐτὸν, 115 ἢ ἰσχυρῶς ὁ Σωτὴρ. καὶ ἐγκρατὴς Μεγαρίων γινόμενος, εἶδεν τε ἀργυρίον αὐτῶν, καὶ παρεκάλεε εἰς Αἴγυπτον συμπλεῖν. ὁ δὲ, μίτριον μὲν τὸ ἀργυρίον προσήγατο ἀρησάμενος δὲ τὴν ὁδὸν, μετῆλθεν εἰς Αἴγιναν, εἰς ἐκεῖνος ἀπέπλευσεν. 10 ἀλλὰ καὶ Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνο, καταλαβὼν τὰ Μεγάρα, τὴν τε οἰκίαν αὐτῶν φυλαχθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἀρπασθέντα προύπορησεν ἀποδοθῆναι. ὅτε καὶ Βουλεύμενα παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβείν, 11 ἐφη μη-

Vide Plutarchi Commentarium De tranquillitate animi, ubi pulchre defendit se Stilpo adversus Metrodum, qui dicebat ἀμάρτημα quidem esse illius, ceterum ἀσχημα Stilponis. If. Calaub.
10 Sed. Ὁ Demetrius Antigoni filius Megaris captus.] Obtinebat eo tempore Demetrius Macedoniam. Thessaliam, Athenas, Megara, & plurimas in Peloponneso oppida, anno tertio centesimæ vigesimæ primæ Olympiadis. Quod autem hoc loco Laërtius de Stilpone ait, idem scriptum est apud Plutarchum in lib. περὶ τῶν σοφῶν ἀγωγῆς. καὶ μοι δοκεῖ, inquit, Στίλωνος ὁ Μεγαρεύς φιλόσοφος ἠρηθισμῶν τοῦ σοφιστῆ ἀποκρίσας, ὅτι Δημήτριος ἐξαιρητικῶς τὸν πῆξιν εἰς ἱδρὸς κατέβαλεν, καὶ τὸν Στίλωνα ἤμετο, καὶ τὸ ἀπολωλότων εἰς; καὶ δὲ, ὅσ' ἔτα, εἶπε, πέλειμος γὰρ αὐτὸν λαφύραργυρίῳ ἔπειν. Aldob.
11 Ἐφη μὲν τῶν οἰκίαν ἀπολωλότων] Lege ἀπολωλότων. Seneca, Megara Demetrius cepit, cui cognomen Poliorcetes fuit. ab hoc Stilpon philosophus interrogatus. Νικαρέτα περὶ δίδασκε, Νίβη, inquit; Οἰκία πατρὸς μετὰ μετὸν ἴσταν. Αἰσὶ δὲ πατρισημῶν ἐπινοῦν ἠρηθικὸν ἐστὶν ἠρηθικὸν ἐστὶν. Ὁ Στίλωνος τοῦ φιλοσόφου. Aldob.
12 Calaub.

δεν τῶν οὐκείων ἀπολάλναι. παιδείαν γὰρ μη-
 δένα ἔξεννοχναί, τὸν τε λόγον ἔχον καὶ τὴν ἐ-
 116 πιστήμην. * καὶ αὐτὸ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων
 εὐεργεσίας, οὕτως ¹³ εἶπεν, ὥστε προσέχριν αὐ-
 τῷ. τούτων Φασὶ περὶ τῆς Ἀθηναίας τῆς τοῦ Φειδίου
 τοιαύτου τινα λόγον ἐρωτῆσαι, Ἀρά γε ἡ τοῦ Διὸς
 Ἀθηνᾶ, θεὸς ἐστὶ; Φησάντος δὲ, Ναιὶ Ἀυτῆ δὲ
 γε, εἶπεν, οὐκ ἐστὶ Διὸς, ἀλλὰ Φειδίου. συγ-
 χωρουμένου δὲ, Οὐκ ἄρα, εἶπεν, αὐτῆ θεὸς ἐστίν.
 ἔφ' ὧ καὶ εἰς ἄρειον πάγον προσκλήθοντα, μὴ
 ἀρῆσαισθαι, Φάσκεν δ' ὀρθῶς διειλέχθαι. μὴ
 γὰρ εἶναι αὐτὴν θεόν, ἀλλὰ θεῶν θεοὺς δεῖ εἶναι
 τοὺς ἄρειους. καὶ μέντοι τοὺς Ἀρεπαγίτας εὐ-
 θέως αὐτὸν κελύεσθαι τῆς πόλεως ἔξελεῖν. ὅτε
 καὶ δεσάδων τὸν ἐπίκλην ¹⁴ θεὸν ἐπισκοπούμενα
 εἶπεν, Πέθην δὲ τοῦτ' ἴδει Στίλπον; ἡ ἀναστράς
¹⁵ αὐτῆς τὸν ¹⁶ κῆπον ἰδεάσατο; ἢ δ' ἀληθῶς οὗ-
 τος μὲν θρασυτάτος, Στίλπον δὲ κομψότατος,
 117 Κράτης γοῦν αὐτὸν ἐρωτήσαντος, εἰ οὐ θεὸς
 χαίρουσι ταῖς προσκυνήσεσι καὶ εὐχαῖς, Φασὶν
 εἶπεν, Περὶ τούτων μὴ ἐρώτα, ἀνέητε, ἐν ὁδῷ,
 ἀλλὰ μένον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ βίονα ἐρωτηθέντα εἰ
 θεοὶ εἰσιν, εἶπεν,

Οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ἔχλον ταλαπέριε
 πρέσβυ;
 ἢ δ' ὁ Στίλπον καὶ Ἀφελῆς, καὶ ἀνεπίπλωτος
 πῆρες τε τὸν ἰδιώτην εὐθετος. Κράτης γοῦν ποτε
 τοῦ κοινῶ πρὸς μὲν τὸ ἐρωτηθῆν οὐκ ἀποκρινά-
 μενον, ἀποκρινόμενος δὲ, ἴδων, ἔφη, ὡς πάν-
 118 τα μάλλον Φβέγγῃ ἢ ἁ θεῖ. * ἀλλὰ καὶ ἰσχά-
 νente, Sciebam, inquit, se omnia potius quam qua doceret locuturum. * Caricam idem illi ali-

12. Τῶν οὐκείων] Γράφεται τῶν ἰδίων. Henr. Steph.
 13. Εἶπεν] Pro ἴδον legitur etiam ἴδον, sed huic le-
 ctioni illam praefero. Utram hanc sequutus sit in-
 terpres, vix colligi ex eius verbis potest. Quae autem
 apud eum subiunguntur, (ut obiter lectorem hac de
 re admoncam) sunt illius iam quaedam de Phidiae
 Minerva compellente, male reddita fuerunt : ob non
 intellectum usum, quem verbum ἰδεάσατο hic & alibi
 apud eos, qui dialectica tractant, obtinet. Perinde
 enim est ac si diceremus, Talem interrogatorem illi
 προσέψυξε. Idem.
 14. Οὐκ] Mirum est hic legi οὐκ, non ἄλλως, ut
 nullam apud alios scriptores hoc, non illud, cogno-

ille suam se perdidisse respondit. quippe do-
 ctissimam et eruditissimam sibi adomisse nomenim,
 reliquamque sibi esse et eloquentiam et disci-
 plinam : * Atque illum erga mortales be-
 neficentiam admonuit, tanta orationis vi,
 ut rex illi obsecraret. * Ajunt illum de
 Phidiae Minerva huiusmodi sermone inter-
 rogasse : Nam Minerva Iouis filia, deus ἴσθι
 Cum vero annuisset ille, dixisse, At ista
 non Iouis, sed Phidiae est : concedente il-
 lo, Non ergo, inquit, ipsa deus. Qua ex
 re cum in Arim pagum pertractus fuisset,
 nihil iniuciatum ferunt, imò rectè se locu-
 tum asseruisse. Non enim deum esse, sed
 deam : deus quippe maris esse, Areopagitas
 tamen nihil placatores factos, iussisse
 continuo ipsum urbe excedere. Quo etiam
 tempore Theodorum, cognomento deum,
 iurgio dixisse, Unde hoc noverat Stilpo ?
 Num sublata palla ipsam impexerat ? E-
 rat iste profecto adacissimus, verum Stil-
 po vir composilissimus, et maximè face-
 tus. * Itaque cum rogasset illum Crates,
 118 An dii precationibus ac divinis honoribus
 gaudeant, Noli me, inquit, fatue, in via
 de hisce rogare, sed solum ac festum. Hoc
 ipsum et Bionem interrogatum, an sint
 dii, dixisse tradant.

Tu ne sonex turbam à nobis propellere cau-
 tas ?
 Fuit et Stilponi ingenium simplex, neque
 ulla simulatione fucatum, ita ut imperitiae
 quoque concioni se accommodare nullo
 negotio posset. Cratete igitur Cynico fem-
 mel ad id quod fuerat interrogatus non
 respondente, sed crepitam ventris emit-
 118 tente, Sciebam, inquit, se omnia potius quam qua doceret locuturum. * Caricam idem illi ali-

men ei dari videmus, & eius rationem in promptu
 esse scimus. Sed admirationem auget veterum exem-
 plarium de hac scriptura contentus, & aequo adeo ipsius
 interpretis, Idem.
 15. Αὐτῆς τὸν κῆπον ἰδεάσατο ;] Helychius : Κῆπος
 τὸ ἴδιον τῶν ἡσικῶν. Eustathius : in τεινῶν δὲ
 κῆπος πικρακτῆς καὶ ἡ μενίσκος γῆς. ἦσαν ἡ πι-
 ρὴ κῆπος μενίσκος. κῆπος γὰρ τὸν τεινῶν. If. Casaub.
 16. Κῆπον] Pro κῆπον iubetur reponere εὐκῆπον,
 quam vocem quidam etiam ex nostris cod. habuerunt,
 sed plures κῆπον. quam esse veram lectionem, meus
 Thelaus Graecae linguae abunde te docet. Henr.
 Steph.

quando interrogatianculamque propofue-
 rat. Eam vero ille statim comedit, et cum
 diceret Crates, Hercle caricam perdididi
 Non solum, inquit, caricam, sed et interro-
 gatiunculam, cuius arra hoc fuit carica. Rur-
 sus cum vidisset hieme Cratetem frigore
 rigidum, ὁ Crates, inquit, videris mihi
 novo indigere pallio, quasi diceret, vestis et
 monte. Ad hanc ejus vocem robore suffu-
 sum ita in illum lussisse Cratetem :
 Atqui ego Stilponem Megaris mala mul-
 ta ferentem
 Vidi : ubi montifosi esse ferunt habitacula
 Typhoi.
 Hic contendebas juvenum comitante ca-
 teroa,
 Nil sani misera quàm de virtute doce-
 bat.
 119 * Fertur Athenis hominum ita in se studia
 vertisse, ut ex officinis ad eum conflue-
 rent visendum. Ubi cum quidam diceret,
 admirantur te, ὁ Stilpo, veluti beluam,
 Minime, inquit ille, sed velut hominum ve-
 num. Caeterum cum esset disputator acer-
 rimus, species quoque tollebat, dicebat-
 que qui hominem diceret, neminem dice-
 re. non enim hunc aut illam dicere. Quid

17 Videris mihi pallio novo indigere, hoc est, pallio
 Et mense.] Jocus in Latinis verbis, qui est in Graecis,
 idem ineffic non potest : quippe qui in unius divisione
 syllabe positus est. Si enim vox ista καὶνῶν, in duas di-
 vidatur, ut sit, καὶ νῶν, vides quanta significationis
 varietas sequatur. Allob.
 18 Τὸ δ' αὐτὸν παρὰ γράμμα διέκρινε κατὰ τὴν
 Placet eruditissimo Junio ut legamus διάνοις. cui
 non allentior : neque ejus interpretationem hujus loci
 positum non improbare. nam profecto παρὰ γράμμα
 αὐτὸν διέκρινε κατὰ τὴν, nihil aliud est quam de
 virtute verbis tenus disputare, rem ipsam negligentes.
 sic dixit Lucianus De arte parasitica κατὰ τὴν τῆς
 αὐτοῦ ὄνομα. At apud Aristotelem, ut notare nos me-
 memimus ad Strabonem, παρὰ γράμμα aliter accipi-
 tur, ut & apud scholasten Aristophanis, qui ad illa
 ἐΨεψις, Ὁ γὰρ ὁ Λάχης φησὶς ὁ κῆπος παραίετος, &c.
 sic notat, αὐτοῦ τῆς ὡς παρὰ γράμμα καμωμένης
 τὸν Λάχου. Hanc figuram Cicero vocat [misistudinem
 verbi ad literam] mutuari : Graeci παραγγραμματομα-
 Sed hic, ut dixi, aliter accipiunt. If. Casaub.
 Virtutem autem praeter literam scilicet contem-
 119 nerat.] Verus iste non caret obscuritate. vox enim
 illa παρὰ γράμμα, si disjunctim scribatur, praeter li-
 teram significat, si vero conjunctim παραγγραμματα, a-
 liud quiddam, & illud quidem duplex significare po-

δα προτείναντος αὐτῷ ποτε καὶ ἐράτημα, δεξά-
 μενον καταφαγεῖν. τοῦ δὲ, ὁ Ηρακλῆς, εἰπόν-
 τος, ἀπολάλναι τὴν ἰσχάδα. Οὐ μόνον, ἔφη,
 ἀλλὰ καὶ τὸ ἐράτημα, οὐ ἢ ἀρραβῶν ἡ ἰσχά-
 πάλιν δὲ ἰδὼν τὸν Κράτητα χειμῶνος συγκατα-
 μένον, ὁ Κράτης, εἶπε, ¹⁷ δοκεῖς μοι χρεῖαν ἔ-
 χειν ἱματίου καινοῦ, ὅπερ ἦν, τοῦ καὶ ἱματίου.
 καὶ τὸν αἰδεσθέντα παραδῆσαι εἰς αὐτὸν οὕτω.
 Καὶ μὴν καὶ Στίλπον ἐσδὸν χαλεπῶ ἄλλγε
 ἔχοντα
 ἐν Μεγάρῳ, ὅθι Φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐ-
 νᾶς.
 Ἐνθά τ' ἐρῆξεσε, πολλοὶ δ' ἀμυφ' αὐτὸν ἐ-
 ταῖρον
¹⁸ Τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διέκρινε κα-
 τέτρινον.
 * λέγεται δ' οὕτως Ἀθηναῖον ἐπιστρέφει τοὺς ἀν-
 119 θρώπους, ὥστ' ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων συνθεῖν ἵνα
 αὐτὸν θεάσαντο. καὶ τινος εἰπόντος, Στίλπον,
 θαυμάζουσι σε ὡς θηρίον, ¹⁹ Οὐ μόνον, εἶπεν,
 ἀλλ' ὡς ἀνθρώπον ἀληθινόν. ²⁰ θένος δὲ ἄγαν
 ἂν ἐν τοῖς ἔριστοις, ἀνῆρι καὶ τὰ εἶδη, καὶ
²¹ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἀνθρώπον εἶναι, μηδὲνα,

test. aut enim adlitterationem, quae genus est anno-
 minationis, aut imple adlitterum. Ego disjunctim le-
 gere malo, ut παρὰ γράμμα loquutionis speciem acci-
 piamus, cuiusmodi multa ab Aristotele in lib. πρὶς
 τὸν εὐφροσύνην ἐλέγχων afferuntur. ut enim παρὰ τὴν
 ἰδιονομίαν, παρὰ τὸν ἀμφιβόλιαν, sic παρὰ γράμμα
 dicimus : ut hoc versu significetur, Stilponem & ejus
 socios sive discipulos non veram illos quidem & soli-
 dam virtutem, sed adumbratam & loquutionum pro-
 priam fecutos esse. Allob.
 19 Species tollebat.] Communia tollebat, ut homi-
 nem ; singula relinquebat, ut Socratem, & Platonem.
 Idem.
 20 Mebatque dicentem hominem esse neminem.]
 Negabat Stilpon posse aliquid de aliquo dici, quod
 Graeci καταγγραμματα vocant, praeter id, quod ipsum re-
 vera est, exempli gratia, quod ita connectitur ; ho-
 mo bonus, vel equus currens, fallum est : nam &
 equus etiam bonus est, & homo currens. sed quod
 ita dicitur, homo est homo. id verum est. nemo
 igitur est homo dicens, sed omnis homo homo
 est : ut locum istum obscurum lector intelligat, le-
 gat libellum Plutarchi πρὸς Καλοῦτον, in quo opti-
 mum Stilponis assert, eamque contra Colotem uectur.
 Allob.
 21 ἔλεγε τὸν λέγοντα ἀνθρώπον εἶναι, μηδὲνα.] Sic le-

εὔτε γὰρ τόνδε λέγειν οὔτε ²² τόνδε. τί γὰρ μάλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὔτε ἀρα τόνδε. καὶ πάλιν, τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ δεικνύμενον· λάχανον μὲν γὰρ πρὸς μυριάδων ἐπῶν. οὐκ ἀρα ἔστι τούτο λάχανον. Φασὶ δ' αὐτὸν ἐμιλοῦντα Κράτητι, μεταξύ σπείσαι ἰχθύς πρίασθαι. τὸ δ' ἐπισπῶμενον, καὶ Φάσκοντες, καταλείπεις τὸν λόγον; οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ἀλλὰ τὸν μὲν λόγον ἔχω, σὲ δὲ καταλείπω. ὁ μὲν γὰρ λόγος περιμένει, ¹²⁰ τὸ δ' οἶον πεπράσεται. * Φέρονται δ' αὐτοῦ διάλογοι ἐνέει ψυχροῦ Μίσχος, Ἀριστιππος ἢ Κάλιας, Πτολεμαῖος, Χαιρεκράτης, Μητροκλῆς, Αναξίμενης, Ἐπιγένης, Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, Ἀριστοτέλης. τούτου καὶ Ἡρακλείδης Φησὶ τὸν Σήωνα ἀκούσαι τὸν τῆς στοῦς κτίστην. ζηραὶν δὲ τελευτήσαι Φησὶν Ἐριππος, οἷον προσεγεγράφην, ὅπως θάττον ἀποθανῆ. ἔστι δὲ καὶ εἰς τούτων ἡμῶν,

Τὸν Μεγαρίαν τὸν Στίλπινα (γινώσκεις δ' ἔσως)

Ἰήρας, ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δύσμαχον ὕγρον ἄλλ' οἶνον εὔρε τῆς ²³ κακῆς συνωρίδος φέρτερον ἠνώχον· πιδὼν γὰρ ἤλασε.

προσεσκόφηθ' δὲ ²⁴ ὑπὸ Σοφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι γάμοι,

Στίλπινας ἔστι βύσμαβ' ὁ Χαρίνου λόγος.

giant hic locus etiam apud Hesychium: Sed quis sensus ex his verbis elici queat, nec vidit Ambrosius, nec ego video. Distingue, Ἐργα τὸν λέγοντα ἀνθρώπου εἶναι μανθία, οὔτε γὰρ τὸνδὲ λέγειν, οὔτε τόνδε. vel sic, ἔλαχε τὸν λέγοντα ἀνθρώπου εἶναι, ἡμῶν μανθία. οὔτε γ. Hoc sibi voluit Stilpo. Eum qui diceret hominem esse, similem esse ei qui nullum esse hominem diceret. Idque per ἔπαυον ἢ ita probabat, Si aliquem esse diceret, aut hunc diceret esse, aut illum, aut omnino certum alium quempiam, quod non ita est. Ergo neminem esse dicit. At non ita Peripateticorum schola, non juris auctores: apud quos haec oratio, Hominem do, lego, si Stilponem audiremus, profusus esset ἀνθρώπου. *17. Calaub.*

²² Τόνδε] Lege potius [ut in quibusdam vet. cod.] αὐτὰ ἢ τόνδε. *Henr. Steph.*

enim hunc magis quam illum? non igitur hunc. Rursusque, olus quod ostenditur non est: olus enim ante mille annos fuit, non est igitur hoc olus. Fertur cum Crate- ti colloqueretur, inter loquendum festi- nasse ut pices emeret. Cum eum ille reti- nere vellet, ac diceret, sermonem relin- quis? Minime, inquit, sed sermonem habeo, ut te desoliquo. Sermo quippe manet, obli- vium autem venenum dabitur nisi festinavero. * Feruntur ipsius dialogi novem non satis gratiae habentes: Moschus, Aristippus sive Callias, Ptolemaeus, Charecrates, Metrocles, Anaximenes, Epigenes, Ad filiam suam, Aristoteles. Hujus audito- rem fuisse Zenonem, Stoicorum princi- pem, Heraclides refert. Senem vero de- ficisse Herippus testis est, hauflo prius mero ut citius moreretur. Est autem in hunc nostrum epigramma:

Stilpona nostri Megaronsim illum festi-
tan,

Quem cum senectus cepit moribus impro-
bus,

Inquitque triste, vinum bige pessime
Invenit aurigen illicco longe optimum.

Reprehenus est à Sophilo comico, in com-
mœdia quae inscribitur Nuptiae.

Stilponis sunt interiores cogitationes
Charini formæ.

²³ Malis bigis, potiozem aurigen.] Malas bigas se-
nectutem & morbum appellat, quibus potius fuisse
vinum dicit, quod aurige assimilatur. quod enim se-
nectus & morbus eatenus non poterant, hoc vinum
fecit. *Aldob.*

²⁴ Ἰπὸ Σοφίλου] Scrib. Σοφίλου. vide Suidam.
Lego etiam ἐν δράματι Γάμοι & Στίλπινας ἔστι βύ-
σμαβ' ὁ Χαρίνου λόγος. Ridet Charinum cujus oratio
scholam Stilponis nimis redoleret, ejusque doctrina
fœtaret. *17. Calaub.*
Diphilou comicus ἐν κωμικῶν fabula] Athenus
ex hac Diphili fabula verbus quosdam contra affen-
sionem recitat hujusmodi. *

Ὁ γὰρ ἀλλὰ ἐπρωτῆρι, καὶ δουλάτῳ, καὶ φίλῳ,
καὶ τὰς πάλαι ἀναγίνῳ
λόγῳ κακούργῳ μισθὸν ἴδιος χροῖος. *Aldob.*

¹²¹ Crito, Atheniensis, unus omnium maxime eximio quodam amore So- crati affectus est, atque ejus ita curam e- git, ut nunquam aliquid ex his que sunt ad usum necessaria, illi deesse pateretur. Ipsi liberi Socratis auditores fuere, Cri- tobulus, Hermogenes, Epigenes, Ctelip- pus. Crito igitur dialogos decem et septem scripsit, qui uno continentur codice, ita inscriptos: Non ex disciplinis constare prohibitatem. Quid sit abundare. Quid ido- neum, sive Civilis. De honesto, De male- ficio. De felicitate. De lege. De divino. De artibus, De re venera. De sapientia. Protagoras, sive Civilis. De literis. De poetica. De honesto. De disciplina. De scientia, sive, quid sit scire.

* Κρίταν, Ἀθηναῖος, οὗτος μάλιστα Φιλοσοφ-
¹²² γότατα διετέθη πρὸς Σωκράτην, καὶ οὗτος ἐπεμελεῖτο αὐτοῦ, ὥστε μὴδὲ ποτὲ λείπειν τι τῶν πρὸς τὴν χρείαν. καὶ οἱ παῖδες δὲ αὐτοῦ διή-
κουσαν Σωκράτους, Κριτόβουλος, Ἐριμῆνης, Ἐ-
πιγένης, Κτήσιππος. ὁ δ' οὖν Κρίταν διαλόγους
γεγράφευ ἐν ἐνὶ Φερρόμενος βιβλίῳ ἑπτακαίδε-
κα, τοὺς ὑπογεγραμμένους. Ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ μα-
θεῖν οἱ ἀγαθοί, Περὶ τοῦ πλείον ἔχειν, Τί τὸ ἐπι-
τήδειον, ἢ Πολιτικός, Περὶ τοῦ καλοῦ, Περὶ τοῦ
κακούργου, Περὶ εὐθημοσύνης, Περὶ νόμου, Περὶ
τοῦ θεοῦ, Περὶ τεχνῶν, Περὶ συνουσίας, Περὶ
σοφίας, Πρωταγώρας, ἢ Πολιτικός, Περὶ γραμ-
μάτων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ τοῦ καλοῦ, Περὶ
τοῦ μαθεῖν, Περὶ τοῦ γινῶναι, ἢ Περὶ ἐπιστήμης, ² Τί τὸ ἐπίστασθαι.

¹ Criton Atheniensis fuit.] Est apud Platonem in extremo Phædone Criton multa & diu cum Socrate loquens, & de sepultura eum interrogans, de quo etiam Cicero lib. 1. Tusc. quest. ita scribit. Cum enim de immortalitate animarum disputavisset, & iam moriendi tempus urgeret, rogatus à Critone, quemalmo- dum seipsum vellet. Hujus quoque nomine inscriptus

est tertius Platonis dialogus. *Aldob.*
² Τί τὸ ἐπίστασθαι.] Puto scribendum, ἢ τί τὸ ἐπί-
στασθαι. vel, Περὶ ἐπιστήμης, τί τὸ ἐπίστασθαι, ut in sequenti vita lego: πρὸς τοῦ καλοῦ, τί τὸ καλόν. a-
lioquin erunt indices xviii. librorum: At xvii. tan-
tum scripsisse dixit. Sic vetus interpres proutquam con-
tineretur ab illis correctoribus. *17. Calaub.*

¹²² Simon, Atheniensis, coriarius: Quo- ties ad ejus officinam perrexisset So- crates, atque dissereret, omnia que me- minisset poterat, notabat. Unde et ipsius dialogos Socraticos appellat, quod inter hujusmodi optifices sint habiti. Sunt autem numero XXXIII. qui uno itidem codice comprehenduntur. De Diis. De bono. De honesto. Quid sit pulchrum et honestum. De jure duo. De virtute, quod doceri non possit. De fortitudine, sive virilitate, tres. De lege. De popularitate. De honore. De poetia. De bona valetudine. De amore. De Philoſophia. De scientia. De musica. De poetia. Quid sit pulchrum. * De disciplina.

* Σίμων, Ἀθηναῖος, σκυτοπέμος· οὗτος, ἐρχο-
¹²³ μένος Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καὶ διαλεγόμενον τινα, ἂν ἐμνημόνευε ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο ὅθεν σκυτικοὺς αὐτοῦ τοὺς διαλόγους κα-
λοῦσιν. εἰς δὲ τρεῖς καὶ τριάκοντα ἐν ἐνὶ Φερρό-
μενοι βιβλίῳ. Περὶ θεῶν, Περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, Περὶ
τοῦ καλοῦ, Τί τὸ καλόν, Περὶ δικαιοσύνης, Περὶ ἀν-
δρείας, Πρωτῶν, δευτέρων, τρίτων. Περὶ νόμου,
Περὶ δημοκρατίας, Περὶ τιμῆς, Περὶ ποιήσεως,
Περὶ εὐπαθείας, Περὶ ἐρωτῆς, Περὶ Φιλοσοφίας,
Περὶ ἐπιστήμης, Περὶ μουσικῆς, Περὶ ποιήσεως,
Τί τὸ καλόν. * Περὶ διδασκαλίας, Περὶ τοῦ δια-
123

¹ Simon Atheniensis coriarius fuit.] Is quoque Socra- tis discipulus fuit. Ego σκυτοπέμοι coriarium verti, quoniam enim enim proprie significat σκυτοπέμος, quæ

corium incidit, tamen quia apud Latinos nullum est ejusmodi nomen, ideo interpreti pro specie accipiens, hoc usurpavi. *Aldob.*

λέγεσθαι, Περὶ κρίσεως, Περὶ τοῦ ὄντος, Περὶ ἀριθμοῦ, Περὶ ἐπιμελείας, Περὶ τοῦ ἐργάζεσθαι, Περὶ Φιλοκροῦτος, Περὶ ἀλαζονείας, Περὶ τοῦ καλοῦ· οἱ δὲ, Περὶ τοῦ βουλευέσθαι, Περὶ λόγου, ἢ Περὶ ἐπιτηδεύσεως, Περὶ κακουργίας. οὗτος, Φασί, πρῶτος διελέχθη τὸς λόγους τοῦ Σακρατικοῦ. ἐπαρχαλαμένου δὲ Περικλέους θρέψεν αὐτὸν, καὶ κελύοντος ἀπένειναι πρὸς αὐτὸν, οὐκ ἂν, ἔφη, τὴν παρρησίαν ἀπαδέσθαι. γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Σίμων, ῥητορικὰς τέχνας γεγραμμένος, καὶ ἕτερος, ἰατρός, κατὰ Σέλευκον τὸν Νικάνορα, καὶ τις ἀνδριαντοποιός.

Γ Λ Α Υ Κ Ω Ν.

124 * Γλαῦκον, Ἀθηναῖος, καὶ τούτου φέρονται ἐν ἐνὶ διαλόγοι ἑνέα. Φειδύλος, Εὐριπίδης, Ἀμύντιχος, Εὐθείας, Λυσίθεδης, Ἀριστοφάνης, Κεφάλος, Λαζύφηνος, Μενέζενος. φέρονται καὶ ἄλλοι δύο καὶ τριάκοντα, οἱ νοθεύονται.

Σ Ι Μ Μ Ι Α Σ.

Σιμμίας ὁ Θηβαῖος, καὶ τούτου φέρονται ἐν ἐνὶ διαλόγοι τρεῖς καὶ εἴκοσι. Περὶ σοφίας, Περὶ λογισμοῦ, Περὶ μουσικῆς, Περὶ ἐπῶν, Περὶ ἀνδρείας, Περὶ φιλοσοφίας, Περὶ ἀληθείας, Περὶ γραμμάτων, Περὶ διδασκαλίας, Περὶ τέχνης, Περὶ τοῦ ἐπιστατεύειν, Περὶ πρέποντος, Περὶ αἰρετοῦ καὶ φευκτοῦ, Περὶ φίλου, Περὶ τοῦ εἰδέναι, Περὶ ψυχῆς, Περὶ τοῦ εὖ ζῆν, Περὶ δύνατοῦ, Περὶ χρημάτων, Περὶ ζωῆς, τί τὸ καλόν, Περὶ ἐπιμελείας, Περὶ ἔρωτος.

Κ Ε Β Η Σ.

125 Κέβης ὁ Θηβαῖος, καὶ τούτου φέρονται διαλόγοι τρεῖς. Πίναξ, Ἐβδόμη, Φρύνιχος.

Μ Ε Ν Ε Δ Η Μ Ο Σ.

Μενέδημος οὗτος τῶν ἀπὸ φαίδωνος, Κλεσθένους, τοῦ τῶν Θεοπροπίδων καλουμένων

De differendo. De judicio. De eo quod est. De numero. De diligentia. De operando. De avaro. De jactantia. De honesto. Alii autem. De consulendo. De ratione, five aptitudine. De maleficientia. Fertur hic primus omnium Socraticos sermones differuisse. Cum autem Pericles polliceretur si ad se veniret, cuncta illi necessaria exhibiturum; Libertatem, inquit, vobis consilii non fuerit. Fuit et alius Simon, qui scripsit artem rhetoricam. alius item medicus, Seleuci et Nicanoris aequalis: atque alius quidam sculptor.

GLAUCON.

* Glaucō, Atheniensis, novem itidem 124 in codice uno scripsit dialogos: Phidylum, Euripidem, Amyntichum, Euthiam, Lythhedem, Aritophanem, Cephalum, Anaxiphemum, Menexenum. Feruntur ejus et alii trigintaduo, sed suppositi.

SIMMIAS.

Simmiās Thebanus fuit. Et hujus feruntur dialogi trigintatres uno volumine: De sapientia. De ratiocinatione. De musica. De carminibus. De fortitudine. De philosophia. De veritate. De literis. De doctrina. De arte. De regimine. De decoro. Quid eligendum, quidve fugiendum sit. De amico. De scientia. De anima. De bene vivendo. De possibilibus. De pecuniis. De vita. Quid sit honestum. De diligentia. De amore.

C E B E S.

* Cebes Thebanus, et ipse scripsit dialogos tres, qui inscribuntur Tabula, Septima, Phrynichus.

MENEDEMUS.

Menedemus Eretriae, ex iis qui a Phaedone sunt, Clithemis, ex familia Theo-

Theopropidarum, filius fuit, viri sane nobilis, sed architecti ac pauperis. Alii tabernaculorum futorem fuisse tradant, et utrunque didicisse Menedemum. Quocirca, cum decretum quoddam tulisset, reprehensum ab Alexinio quodam, quod scilicet non conveniret sapienti, neque tabernaculum pingere, neque decretum scribere. Misit autem ab Eretriatibus Megaram praesidio futurus, contendit ad Platonem in Academiam, inque illius retia non invictus incidit, deseruitque militiam. * Ceterum Asclepiade Philasio illum abstrahente, Megaris apud Stipronem egit, e jusque ambo auditores fuere. Inde navigans Eliden Anchipylo et Moscho Phaedonis discipulis congressi sunt, atque tum adhuc, ut supra cum de Phedone loquebamur, dictum est, Eliaci appellabatur. Postea vero ab ejus patria, de quo nunc sermo est, Eretriaci vocati sunt. Constat Menedemum honestate ac gravitate fuisse celebrem; qua ex re Cratetem quoque sic in illum jocatum:

Philasiumque Asclepiadem, Taurionque Lycatronem.

Timon autem sic;

Diāurus sustulisset erat, rudibusque cavennis.

127 * Adeo autem ea gravitate insignis fuit, ut Eurylochus Cassandrus cum ab Antigono accerferetur una cum Cleippide Cyziceno adolescente, abnuerit; metuere enim ne id Menedemus resciret. Erat enim summae in objurgando gravitatis atque praecipue auctoritatis. Quare cum adolescentens audacter adversus illum inferretur, dixit quidem nihil; ceterum sumpta festuca pinge-

νός, ἀνδρὸς εὐγενούς μὲν, ἀρχιτέκτονος δὲ καὶ πένητος. * οἱ δὲ καὶ σκηνοδόκον αὐτὸν εἶναι φασί, καὶ κελύειν ἑκάτερα τῶν Μενεδημῶν. ὅθεν γράψαντος αὐτοῦ ψήφισμα τι, καθηγησάτο τις Αλεξιένιος, εἶπαι ὡς ἔτε σκηνὴν οὐτε ψήφισμα προσήκει τῷ σοφῷ γράφειν. πεμφθεὶς δὲ Φρουρῆς ὁ Μενέδημος ὑπὸ τῶν Ερετρίων εἰς Μέγαρα, ἀνήλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Πλάτωνα, καὶ θηραθείς κατέλιπε τὴν στρατείαν. * Ἀσκληπιάδου δὲ τοῦ Φλιασίου περιστάσαντος αὐτὸν, ἐγένετο ἐν Μέγαροις παρὰ Στίλπωνα, οὐπερ ἀμφοτέροις διήκουσαν. κἀντεῦθεν ἄπλευσαντες εἰς Ἥλιν, ἄγχυπέλλω καὶ Μόσχῳ τοῖς ἀπὸ φαίδωνος παρῆσαν. καὶ μέχρι μὲν τούτων (ὡς προείρηται ἐν τῷ περὶ φαίδωνος) Ἠλιακοὶ προσγοροῦντο Ερετριεῖσι δ' ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος. φαίνεται δὲ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἰκανῶς γενέσθαι. ὅθεν αὐτὸν Κράτης παραδῶν φησι,

Φλιασίον τ' Ἀσκληπιάδην, καὶ ταῦρον Ἐρέττην.

ὁ δὲ Τιμόν οὕτω,

Λόγον ἀναστήσας ἰφρωμένους ἀφρισβόμβας.

* οὕτω δ' ἦν σεμνός, ὡς Εὐρύλοχον τὸν Κασανδρέα μετὰ Κλεῖππίδου Κυζικηνῶ μερακίῳ κληθέντα ὑπὸ Αντιγόνου ἀντεπεῖν. Φοβεῖσθαι γὰρ μὴ Μενέδημος αἰσθηταί. ἦν γὰρ καὶ ἐπισκόπητος καὶ παρρησιαστής. μερακίῳ γὰρ καταθρασυμένῳ, εἶπε μὲν οὐδὲν λαβῶν δὲ κάρφος, dixit quidem nihil; ceterum sumpta festuca pinge-

1 Οὗδ' αὖτε σκηνοδόκον αὐτὸν εἶναι φασί] Lectio manui exaratorum codicum est σκηνοδόκος, ut testatur Joannes Sambucus. quam lectionem tuetur non medicititer quod itam sequitur. H. Casaub.

2 Menedemum] De Menedemo Eretriate Cicero in quest. Acad. mentionem facit. A Menedemo autem inquit, quod is Eretriae fuit. Eretriaci appellati, quorum opinio bonum in mente positum, Ἐμετρία, acie. Aldob.

3 Neque scenam, neque plebis inu scribere.] Graece, οὐκ ἐκασί, οὐτε ψήφισμα γράφειν. ut γράφειν apud Graecos & pingere significat, & scribere, sic apud Latinos scribere utramque habet significationem. itaque ut ambiguum levarem, verbum ipsum non mutavi. Catullus.

Nemque totini vobis Frontem taberna Sipionibus scribam.

Idem.

4 Πλευσαντες] Γράφεται πλεύσαντες καὶ τυγγισμέναι εἰς Ἥλιν. Henr. Steph.

5 Ad hoc usque] Menedemum scilicet & Asclepiadem, de quo quidem Asclepiade mentionem facit Cicero lib. 5. Tusc. quest. cum eorum fuisse scribens his verbis. Asclepiadem ferunt non ignobilem Eretriacum philosophum, cum quidem quaerere: quid ei ceteris atraheret, respondisse, ut pueri non esset contentior. Aldob.

6 Επισκόπητος.] Γράφεται ἐπισκόπητος. Eadem lectionis diversitas infra. Henr. Steph.